

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ
Αλίκης

ΣΤΗ
ΧΩΡΑ
ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΛΙΟΥΙΣ ΚΑΡΟΛ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

της
Αλίκης

στη ΧΩΡΑ
των ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΖΟ ΤΟΝΤ-ΣΤΑΝΤΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΑ ΜΟΙΡΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη ή κατά αποσπασθήσασ το υλικό ή μέρος (ηλεκτρονικά, μηχανικά ή άλλα) αναπαραγωγή, φωτοαντιγραφή και εν γένει αναπαραγωγή, μίμηση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στα κανάλια οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκης — Παιδικά βιβλία — Λογοτεχνία με πολύχρωμη εικονογράφηση
Λιούις Κάρολ, *Οι περιπέτειες της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων*
Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland*

Εικονογράφηση: Τζο Τοντ-Στάντον

Μετάφραση: Μάρα Μοίρα

Επιμέλεια: Άρτεμις Μάνου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Τυπογραφικές διορθώσεις: Μαρία Παπαλέξη

Σελιδοποίηση, προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνοκοπούλου

Copyright © για την εικονογράφηση, Joe Todd-Stanton, 2025

Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΔΕΕ (Εκδόσεις Πατάκης), 2009

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα 1865

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Puffin Books 1946

Πρώτη παρούσα εικονογραφημένη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Puffin Books 2025

Πρώτη παρούσα εικονογραφημένη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκης, Αθήνα, Σεπτέμβριος 2026

KET K461 KE 157/2025 ISBN 978-618-07-1853-9

All rights reserved Printed in China

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: EMM. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Και σε τι χρησιμεύει ένα βιβλίο,
σκέφτηκε η Αλίκη,
χωρίς εικόνες και διαλόγους;*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

-
- A whimsical illustration of a tea set. At the top, two ornate teapots are positioned on either side of a red heart. Below them, a vertical line descends, with various tea-related items hanging from it: a cupcake, a slice of cake, a teacup, a small cake, a candle, and another teacup. The entire scene is framed by a decorative border of vines and leaves.
- 1 Στην κουνελότρυπα 9
 - 2 Η λιμνούλα των δακρύων 19
 - 3 Μία μαραθώνια συνεδρίαση και μια ιστορία σαν ουρά 28
 - 4 Το κουνέλι στέλνει μέσα έναν μικρό Μπιλ 38
 - 5 Συμβουλή από μια Κάμπια 51
 - 6 Γουρούνι και πιπέρι 63

-
- A whimsical illustration of a tea set, identical to the one on the left page. It features two ornate teapots at the top flanking a red heart, with a vertical line descending and various tea-related items hanging from it, all within a decorative vine border.
- 7 Μια θεοπάλαβη συγκέντρωση για τσάι 74
 - 8 Το γήπεδο κροκέ της Βασίλισσας 86
 - 9 Η ιστορία της Ψευτο-Χελώνας 99
 - 10 Οι καντρίλιες των Αστακών 110
 - 11 Ποιος έκλεψε τις τάρτες; 121
 - 12 Η κατάθεση της Αλίκης 131

ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΗΛΟΤΡΥΠΑ

Η Αλίκη είχε αρχίσει να βαριέται πολύ καθώς καθόταν δίπλα στην αδερφή της, στην ακροποταμιά, χωρίς να έχει κάτι να κάνει: μια δυο φορές είχε ρίξει κλεφτές ματιές στο βιβλίο που διάβαζε η αδερφή της, αλλά δεν είχε ούτε εικόνες ούτε διαλόγους. *Και σε τι χρησιμεύει ένα βιβλίο, σκέφτηκε η Αλίκη, χωρίς εικόνες και διαλόγους;*

Προσπαθούσε λοιπόν να αποφασίσει (όσο μπορούσε, μια και η ζέστη την έκανε και να νυστάζει πολύ και να αισθάνεται αποχαυνωμένη), αν η ευχαρίστηση που θα αισθανόταν φτιάχνοντας ένα στεφάνι από μαργαρίτες άξιζε τον κόπο να σηκωθεί και να τις μαζέψει, όταν ξάφνου ένα Άσπρο Κουνέλι με ροζ μάτια πέρασε τρέχοντας από δίπλα της.

Δεν υπήρχε κάτι ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτο σ' αυτό το γεγονός ούτε φάνηκε στην Αλίκη τόσο εξωφρενικό το ότι άκουσε το Κουνέλι να λέει μονολογώντας:

Ποπό, τι έπαθα! Θ' αργήσω πάρα πολύ!

(Όταν το ξανασκέφτηκε αργότερα, της πέρασε από το μυαλό πως θα έπρεπε να είχε απορηήσει με όλα αυτά, αλλά τη στιγμή εκείνη όλα φαίνονταν φυσιολογικά.) Όταν όμως το Κουνέλι τράβηξε μιαν αλυσίδα και έβγαλε ένα ρολόι από την τσέπη του γιλέκου του και το κοίταξε και μετά συνέχισε τον δρόμο του βιαστικό, η Αλίκη πετάχτηκε όρθια, επειδή σαν αστραπή πέρασε από το μυαλό της η σκέψη πως ποτέ πριν δεν είχε δει κουνέλι με τσέπη γιλέκου ή με ρολόι που να το βγάζει από αυτήν και, καθώς την έτρωγε η περιέργεια, διέσχισε το λιβάδι τρέχοντας ξοπίσω του, κι ευτυχώς πρόλαβε να το δει να χώνεται

σε μια μεγάλη κουνελότρυπα, κάτω από τον φράχτη που σχηματίζουν οι θάμνοι.

Το επόμενο λεπτό γλιστρούσε και η Αλίκη πίσω του, χωρίς να σκεφτεί ούτε για μια στιγμή πώς στο καλό θα κατάφερνε να ξαναβγεί.

Η κουνελότρυπα προχωρούσε για κάμποσο σε ευθεία, όπως οι σήραγγες, και ξάφνου κατηφόριζε τόσο απότομα, που η Αλίκη δεν πρόλαβε ούτε να σκεφτεί να κρατηθεί προτού καταλάβει πως έπεφτε μέσα σε ένα πολύ βαθύ πηγάδι.

Ή το πηγάδι ήταν πολύ βαθύ ή εκείνη έπεφτε πολύ αργά, επειδή είχε όλο τον καιρό, καθώς έπεφτε, να κοιτάζει γύρω της και να αναρωτιέται τι άλλο θα μπορούσε να συμβεί μετά. Στην αρχή προσπάθησε να κοιτάξει κάτω και να καταλάβει πού θα κατέληγε, ήταν όμως πολύ σκοτεινά για να διακρίνει οτιδήποτε· μετά κοίταξε στα τοιχώματα του πηγαδιού και παρατήρησε πως ήταν γεμάτα από ντουλάπια και βιβλιοθήκες: εδώ κι εκεί έβλεπε χάρτες και κάδρα να κρέμονται από ξύλινα καρφιά. Καθώς προσπερνούσε ένα ράφι, άρπαξε ένα βάζο· η ετικέτα του έγραφε «ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ», αλλά, προς μεγάλη της απογοήτευση, ήταν άδειο. Προτίμησε να μην πετάξει το βάζο, από φόβο μήπως σκοτώσει κάποιον, και κατάφερε να το

βάλει μέσα σε ένα από τα ντουλάπια που προσπερνούσε, ενώ συνέχιζε να πέφτει.

Μετά από τέτοια πτώση, συλλογίστηκε η Αλίκη, εννοείται πως δε θα ξαναφοβηθώ όταν κατακυλάω στις σκάλες! Και πόσο γεναία θα με θεωρήσουν όλοι στο σπίτι! Αφού δε θα έβγαζα κιχ, ακόμα κι αν έπεφτα από την κορυφή του σπιτιού! (πράγμα που ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, αλήθεια).

Έπεφτε,
έπεφτε

και έπεφτε.

Δε θα τελείωνε ποτέ αυτή η πτώση: «Αναρωτιέμαι, πόσα χιλιόμετρα έχω διανύσει μέχρι τώρα;» είπε δυνατά. «Πρέπει να πλησιάζω στο κέντρο της Γης. Για να δούμε: αυτό σημαίνει επτά χιλιάδες χιλιόμετρα βάθος, νομίζω...» (επειδή, βλέπετε, η Αλίκη είχε μάθει αρκετά παρόμοια πράγματα στα μαθήματα της τάξης της και, παρόλο που αυτή δεν ήταν πολύ καλή ευκαιρία για να κάνει επίδειξη των γνώσεών της, καθώς δεν υπήρχε κανείς για να την ακούσει, παρ' όλα αυτά, η επανάληψη είναι καλή εξάσκηση) «... ναι, αυτή είναι περίπου η απόσταση... Αναρωτιέμαι, όμως, σε ποιο γεωγραφικό πλάτος και μήκος βρίσκομαι;» (Η Αλίκη δεν είχε ιδέα τι ήταν το γεω-

γραφικό πλάτος ούτε το γεωγραφικό μήκος, αλλά πίστευε πως αυτές οι λέξεις ακούγονταν εξαιρετικά μεγαλοπρεπείς.)

Σύντομα, η Αλίκη άρχισε να μιλάει ξανά. «Αναρωτιέμαι αν θα διαπεράσω τη Γη! Θα ήταν πολύ αστείο να βγω έξω, ανάμεσα σε ανθρώπους που περπατάνε με το κεφάλι προς τα κάτω! Νομίζω πως λέγονται Αντίποδοι...» (χάρηκε που δεν την άκουσε κανείς αυτή τη φορά, καθώς η λέξη δεν ακούστηκε καθόλου σωστή), «... θα πρέπει όμως να τους ρωτήσω πώς λέγεται η χώρα. Με συγχωρείτε, κυρία, αυτή είναι η Νέα Ζηλανδία ή η Αυστραλία;» (Και προσπάθησε να κάνει ελαφριά υπόκλιση καθώς μιλούσε – φανταστείτε να υποκλίνεστε καθώς πέφτετε στο κενό! Πιστεύετε πως θα τα καταφέρνατε;) «Και για τι αγράμματο κοριτσάκι θα με περάσει που ρωτάω! Όχι, δεν είναι σωστό να ρωτάς. Ίσως δω γραμμένο κάπου το όνομα της χώρας.»

Έπεφτε,
έπεφτε
και έπεφτε.

Η Αλίκη δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει, κι έτσι, σύντομα, άρχισε να μιλάει ξανά. «Νομίζω πως θα της λείψω πολύ της Ντίνας σήμερα το βράδυ!» (Η Ντίνα ήταν η γάτα.) «Ελπίζω

να θυμηθούν να της δώσουν το βραδινό γάλα της. Ντίνα, αγαπημένη μου, μακάρι να ήσουν εδώ πέρα μαζί μου! Δεν υπάρχουν, βέβαια, ποντίκια στον αέρα, αλλά πιθανόν να τσάκωνες καμιά νυχτερίδα, που μοιάζει πολύ με ποντίκι. Αναρωτιέμαι, όμως, τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;» Και κάπου εδώ η Αλίκη άρχισε να νυστάζει πάρα πολύ και συνέχισε να μονολογεί σαν μισοκοιμισμένη: «Οι γάτες τρώνε νυχτερίδες; Οι γάτες τρώνε νυχτερίδες;» και άλλες φορές «Τρώνε οι νυχτερίδες τις γάτες;» επειδή, βλέπετε, μια και δεν μπορούσε ν' απαντήσει καμιά από τις δύο ερωτήσεις, δεν είχε και ιδιαίτερη σημασία η σειρά των λέξεων. Της φάνηκε πως λαγοκοιμόταν και μόλις είχε αρχίσει να ονειρεύεται πως περπατούσε χέρι χέρι με την Ντίνα και πως τη ρωτούσε με μεγάλη σοβαρότητα «Και τώρα, Ντίνα, πες μου την αλήθεια, έφαγες ποτέ νυχτερίδα;», όταν, ξαφνικά, έπεσε με γδούπο πάνω σ' ένα σωρό από κλαριά και ξερά φύλλα, κι έτσι σταμάτησε η πτώση.

Η Αλίκη δεν είχε χτυπήσει καθόλου και, αναπηδώντας, στάθηκε στα πόδια της στη στιγμή: Κοίταξε προς τα πάνω, αλλά τα πάνω ήταν σκοτεινά· μπροστά της βρισκόταν άλλος ένας μακρύς διάδρομος και στο βάθος του φάνηκε το Άσπρο Κουνέλι, καθώς κατη-

φόριζε βιαστικά. Δεν υπήρχε λεπτό για χάσιμο: γρήγορη σαν άνεμος, η Αλίκη έτρεξε και μόλις που πρόλαβε να το ακούσει να λέει, καθώς έστριβε τη γωνία: «Ω, αυτιά μου και μουστάκια μου, έχω αργήσει πολύ!». Έστριψε ξοπίσω του τη γωνία, αλλά το Κουνέλι δε φαινόταν πουθενά πια. Η Αλίκη βρέθηκε σε ένα μακρύ, χαμηλοτάβανο χολ, που φωτιζόταν από μια σειρά λάμπες κρεμασμένες από το ταβάνι.

Τριγύρω στο χολ υπήρχαν πόρτες, αλλά όλες ήταν κλειδωμένες· και η Αλίκη, αφού τις δοκίμασε όλες και από τη μία πλευρά του χολ και από την άλλη, επέστρεψε θλιμμένη στο κέντρο του δωματίου, ενώ αναρωτιόταν πώς θα τα κατάφερνε να ξαναβγει έξω.

Ξαφνικά, σκόνταψε πάνω σ' ένα τρίποδο τραπεζάκι από συμπαγές γυαλί· τίποτα δεν υπήρχε πάνω του εκτός από ένα μικροσκοπικό χρυσό κλειδί, και η Αλίκη σκέφτηκε αμέσως πως μπορεί να ήταν το κλειδί κάποιας από τις πόρτες του χολ· αλίμονο, όμως! Ή οι κλειδαριές ήταν υπερβολικά μεγάλες ή το κλειδί υπερβολικά μικρό, αλλά, όπως και να 'χε το πράγμα, δεν ταίριαζε σε καμία από τις πόρτες. Ωστόσο, τη δεύτερη φορά που έκανε τον γύρο του δωματίου, η Αλίκη είδε μια χαμηλή κουρτίνα που δεν είχε δει νωρίτερα, και

πίσω από αυτή βρισκόταν μια μικρή πόρτα ύψους σαράντα εκατοστών περίπου: δοκίμασε να βάλει στην κλειδαριά το χρυσό κλειδάκι και, προς μεγάλη της χαρά, ταίριαζε!

Η Αλίκη άνοιξε την πόρτα και ανακάλυψε πως οδηγούσε σε ένα μικρό πέραςμα, όχι πολύ μεγαλύτερο από τρύπα αρουραίου: γονάτισε και, μέσα από το πέραςμα, είδε τον ωραιότερο κήπο που έχετε δει στη ζωή σας.

Πόσο λαχταρούσε να βγει από αυτό το σκοτεινό χολ και να τριγυρίσει ανάμεσα σ' αυτά τα παρτέρια λουλουδιών με τα λαμπερά χρώματα και αυτά τα δροσιτικά σιντριβάνια· δεν μπορούσε όμως ούτε το κεφάλι της να περάσει από την πόρτα. Ακόμα κι αν το κεφάλι μου περνούσε, σκέφτηκε η καμμένη η Αλίκη, δε θα μου χρησίμευε σε τίποτα αν δεν κατάφερνα να περάσω τους ώμους μου. Αχ, πόσο

θα ήθελα να μπορούσα να μαζευτώ, να κλείσω σαν τηλεσκόπιο! Νομίζω πως θα μπορούσα, αν ήξερα πώς να αρχίσω. Επειδή, βλέπετε, είχαν συμβεί τόσο πολλά απίστευτα πράγματα τελευταία, που η Αλίκη είχε αρχίσει να πιστεύει πως σχεδόν τίποτα δεν ήταν πράγματι αδύνατο.

Δεν είχε νόημα να περιμένει μπροστά στη μικρή πόρτα, κι έτσι επέστρεψε στο τραπέζι, με την κρυφή ελπίδα πως μπορεί να έβρισκε πάνω του κάποιο άλλο κλειδί ή τουλάχιστον ένα βιβλίο με οδηγίες για το πώς να κλείνουν οι άνθρωποι σαν τηλεσκόπια: αυτή τη φορά βρήκε πάνω στο τραπέζι ένα μικρό μπουκάλι («το οποίο ασφαλώς και δεν ήταν εδώ νωρίτερα» είπε η Αλίκη) και γύρω από τον λαιμό του μπουκαλιού υπήρχε μια χάρτινη ετικέτα με τις λέξεις «ΠΙΕΣ ΜΕ», γραμμένες καλλιγραφικά με κεφαλαία γράμματα.

Ωραία, έγραφε «Πιες με», αλλά η γνωστή κή μικρή Αλίκη δεν επρόκειτο να κάνει κάτι τέτοιο βιαστικά. «Όχι, θα κοιτάξω» είπε «για να εξακριβώσω αν γράφει πουθενά “δηλητήριο”»· επειδή είχε διαβάσει αρκετές στενάχωρες, σύντομες ιστορίες για παιδιά που είχαν καεί ή είχαν κατασπαραχθεί από άγρια θηρία, και άλλα δυσάρεστα πράγματα, και όλα αυτά επειδή δε θυμούνταν τους απλούς κανό-

νες που τους είχαν διδάξει οι φίλοι τους: όπως, για παράδειγμα, ότι ένα πυρωμένο σκαλιστήριο φωτιάς θα σε κάψει αν το κρατήσεις για πολλή ώρα· και πως, αν κόψεις το δάχτυλό σου πολύ βαθιά με μαχαίρι, είναι αυτονόητο πως θα αιμορραγήσει· και ποτέ δεν ξεχνούσε πως, αν πιεις πολύ από ένα μπουκάλι που γράφει «δηλητήριο», είναι σχεδόν σίγουρο πως, αργά ή γρήγορα, θα σε πειράξει.

Παρ' όλα αυτά, σ' αυτό το μπουκάλι δεν υπήρχε γραμμένη η λέξη «δηλητήριο», κι έτσι η Αλίκη τόλμησε να το δοκιμάσει και, βρίσκοντας πως ήταν πολύ νόστιμο (είχε, για την ακρίβεια, μια μεικτή γεύση από τούρτα κεράσι, κρέμα, ανανά, ψητή γαλοπούλα, καραμέλα γάλακτος και ζεστή φρυγανιά αλειμμένη με βούτυρο), το ήπιε όλο αμέσως.

«Τι περίεργο συναίσθημα!» είπε η Αλίκη. «Πρέπει να μαζεύω σαν τηλεσκόπιο».

Και πράγματι, αυτό συνέβαινε: το ύψος της ήταν μόνο είκοσι πέντε εκατοστά πλέον και το πρόσωπό της φωτίστηκε στη σκέψη πως είχε το σωστό μέγεθος για να περάσει μέσα από τη μικρή πόρτα και να μπει σ' αυτόν τον υπέροχο κήπο. Προτού ξεκινήσει, όμως, περίμενε λίγα λεπτά για να δει μήπως συρρικνωθεί κι άλλο: ανησυχούσε λίγο σχετικά με αυτό. «Γιατί, ξέρεις» είπε η Αλίκη μονο-

λογώντας «μπορεί στο τέλος να χαθώ ολοκληρωτικά, σαν το κερί. Αναρωτιέμαι, με τι θα έμοιαζα τότε;» Και προσπάθησε να φανταστεί με τι μοιάζει η φλόγα ενός κεριού, αφού σβήσει το κερί, επειδή δε θυμόταν να είχε δει σ' ολόκληρη τη ζωή της κάτι παρόμοιο.

Μετά από λίγο, καταλαβαίνοντας πως τίποτε άλλο δε θα συνέβαινε, αποφάσισε να πάει αμέσως στον κήπο· αλλά, αλίμονο για την καημένη την Αλίκη! Όταν έφτασε στην πόρτα, ανακάλυψε πως είχε ξεχάσει το χρυσό κλειδάκι και, όταν επέστρεψε στο τραπέζι για να το πάρει, διαπίστωσε πως δεν μπορούσε να το φτάσει: Μπορούσε να το δει πολύ καθαρά μέσα από το γυαλί και έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να σκαρφαλώσει σ' ένα από τα πόδια του τραπεζιού, αλλά ήταν πολύ γλιστερό· και, όταν είχε εξαντληθεί από την προσπάθεια, το καημένο το κοριτσάκι κάθισε κάτω κι έκλαψε.

«Έλα τώρα, δεν υπάρχει λόγος να κλαις έτσι!» είπε η Αλίκη στον εαυτό της, μάλλον με αυστηρότητα. «Σε συμβουλεύω να σταματήσεις αυτή τη στιγμή!» Συνήθως έδινε στον εαυτό της πολύ καλές συμβουλές (παρόλο που σπάνια τις ακολουθούσε) και μερικές φορές τον μάλωνε τόσο αυστηρά, ώστε της έρχο-

νταν δάκρυα στα μάτια· και θυμόταν πως μια φορά είχε προσπαθήσει να σκαμπιλίσει τον εαυτό της, επειδή της είχε κάνει ζαβολιά σε μια παρτίδα κροκέ που έπαιζε εναντίον του, αφού αυτό το παράξενο παιδί συνήθιζε να προσποιείται πως ήταν δύο άνθρωποι. Δε χρησιμεύει όμως τώρα, σκέφτηκε η καημένη η Αλίκη, να προσποιηθώ πως είμαι δύο άνθρωποι! Έτσι κι αλλιώς, ό,τι έχει απομείνει από μένα μόλις και μετά βίας φτάνει να φτιάξει ένα άτομο άξιο αναφοράς!

Σύντομα, τα μάτια της έπεσαν πάνω σ' ένα μικρό γυάλινο κουτί που βρισκόταν κάτω από το τραπέζι: το άνοιξε και μέσα βρήκε ένα πολύ μικρό κέικ στο οποίο οι λέξεις «ΦΑΕ ME» ήταν όμορφα σχεδιασμένες από σταφίδες. «Λοιπόν, θα το φάω» είπε η Αλίκη «και, αν με κάνει να ψηλώσω, θα μπορέσω να φτάσω το κλειδί· κι αν με κάνει να κοντύνω, θα συρθώ κάτω από την πόρτα· ό,τι και να γίνει, θα μπω στον κήπο και δε μ' ενδιαφέρει τι από τα δύο θα συμβεί!»

Έφαγε λίγο και είπε ανυπόμονα στον εαυτό της «Προς τα πού; Προς τα πού;» κρατώντας το χέρι της πάνω στο κεφάλι της, για να αισθανθεί αν ψήλωνε ή αν κόνταινε, και, προς μεγάλη της έκπληξη, κατάλαβε πως παρέμενε ίδια: Να είστε βέβαιοι πως αυτό συμ-

βαίνει κατά κανόνα όταν κάποιος τρώει κέικ, όμως η Αλίκη είχε αρχίσει να συνηθίζει τόσο πολύ στα ασυνήθιστα πράγματα που συνέβαιναν, ώστε της φαινόταν τελείως βαρετό

και χαζό να συνεχίσει να προχωρά η ζωή με τον συνηθισμένο τρόπο.

Στρώθηκε λοιπόν στη δουλειά και πολύ γρήγορα είχε φάει όλο το κέικ.

Είχαν συρθεί τόσο
πολλά απίστευτα
πράγματα τελευταία,
που η Αλίκη είχε αρχίσει
να πιστεύει πως σχεδόν τίποτα
δεν ήταν πράγματι
αδύνατο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1853-9

Βοηθ. κωδ. μνη/σης 15853

7+